

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: S.Š.**, bytem B., M., zast. JUDr. Františkem Urbanem, advokátem se sídlem Brno, Křenová 26, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2012, č.j. 1232/500/11, 43408/ENV/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Zástupci žalobce JUDr. Františkovi Urbanovi, advokátovi se sídlem Brno, Křenová 26, se určuje odměna za zastupování žalobce ve výši 9.022,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, ředitelství, odbor ochrany lesa (dále jen „ČIŽP“) ze dne 22.4.2011, ČIŽP/10/OOL/SR02/0802570.021/11/RJZ, a toto prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný popsal průběh správního řízení a uvedl, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000,- Kč podle § 4 písm. d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ČIŽP) za *ohrožení* životního prostředí v lesích tím, že nesplnil opatření uložené rozhodnutím ČIŽP, Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod ze dne 12.1.2007, č.j.

46/OOL/0618737.18/07/HLL (dále jen „opatření“), kterým mu bylo uloženo zalesnit na lesním pozemku p.č. v k.ú. B.M. holinu o výměře 0,24 ha lesní v lesní porostní skupině 464 J8a a holinu o výměře 0,28 ha v lesní porostní skupině 464 J0a v termínu do 31.12.2007. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen vyhláška). Žalovaný při popisu skutkového stavu zmínil skutečnosti, které byly zjištěny a z nichž správní orgán I. stupně a žalovaný vycházeli před vydáním rozsudku zdejšího soudu ve věci sp.zn. 10Ca 314/2008-84 ze dne 9.8.2010, zejména shora zmíněné opatření, jímž bylo s odkazem na § 3 zákona ČÍŽP žalobci a dalším čtyřem fyzickým osobám (J.K., A.N., A.Š., R.Š. a S.Š.-žalobci) uloženo opatření k nápravě na předmětném lesním pozemku, zápis z inspekčního šetření ze dne 24.1.2008, oznámení o zahájení správního řízení se žalobcem ze dne 20.2.2008, vyjádření žalobce k tomuto oznámení v němž mimo jiné namítal nezákonné vyloučení L.M. z řízení o správním deliktu, a rozhodnutí ze dne 23.4.2008, č.j. ČÍŽP/46/OOL/SR01/0802570.009/08/HLL (dále též původní prvostupňové rozhodnutí), jímž byla v předchozím řízení žalobci uložena pokuta podle § 4 písm. d) zákona o ČÍŽP ve výši 2 000,- Kč za *ohrožení a poškození* životního prostředí v lesích tím, že ve stanovené lhůtě nesplnil uložené opatření a náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Dále žalovaný zmínil předchozí odvolání žalobce, v němž mimo v souvislosti s podjatostí vedoucí oddělení ochrany lesa namítal, že účastníky se stejnými spoluvlastnickými podíly pokutuje různě a účastníka s největším podílem nepokutuje vůbec, nesouhlasil s tím, že by neprojevil snahu o nápravu, neboť byl naopak jediným, kdo něco koná, avšak v jednání s ostatními spoluvlastníky neuspěl a k prokázání svých tvrzení požadoval veřejné jednání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28.7.2008, č.j. 560/1679/2008, sp.zn. OL/25/2008 (dále též původní druhostupňové rozhodnutí) odvolání zamítl a původní prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že ze zákona o ČÍŽP ani ze správního řádu nevyplývá povinnost zvát k inspekčnímu šetření spoluvlastníky dotčených pozemků. Skutečnost, že se spoluvlastníci nemohli dohodnout na řešení věci, neznamená, že nemohou být sankcionováni za nesplnění zákonné povinnosti. Za nedůvodnou považoval námitku, že nebylo zahájeno řízení o pokutě s L.M. a uvedl, že jí nebylo opatření k nápravě uloženo, protože je tato námitka nedůvodná. K převodu jejího spoluvlastnického podílu došlo až později a právní řád neupravuje právní nástupnictví týkající se správního rozhodnutí, které stanoví individuální povinnost konkrétní osobě. Žalobcem požadované ústní jednání považoval za nikoliv nezbytné ke splnění účelů řízení a k uplatnění práv účastníků řízení, neboť by nemohlo nic změnit na tom, že žalobce spolu s ostatními spoluvlastníky uložení opatření nesplnil.

Zmíněné původní druhostupňové rozhodnutí zdejší soud rozsudkem ze dne 9.8.2010, č.j. 10 Ca 314/2008-84 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a pro nedostatek důvodů (dále jen „rozsudek ve věci 10 Ca“). Ve vztahu k nyní uplatněným žalobním bodům z rozsudku vyplynul závazný právní názor, kterým správní orgán ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán, a sice, že ke spáchání správního deliktu a vzniku odpovědnosti podle zákona o ČÍŽP musí být naplněny všechny znaky skutkové podstaty, zejména objektivní stránka deliktu, kde obligatorními znaky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. V předchozím prvostupňovém a druhostupňovém rozhodnutí byl žalobce trestán za *ohrožení a poškození* životního prostředí v lesích, tedy následkem jednání žalobce bylo jak ohrožení, tak i poškození životního prostředí, odůvodnění těchto rozhodnutí však vychází z toho, že žalobce způsobil jen jeden z možných následků a to ohrožení životního prostředí. Z rozhodnutí jako celku je tedy nesrozumitelné, který z následků správního deliktu předvídaných ve skutkové podstatě deliktu podle § 4 písm. d) zákona o ČÍŽP žalobce způsobil. Na tento nedostatek

navazuje i to, že správní orgány obou stupňů nevysvětlily, v čemž konkrétně spočívá následek toho, že žalobce nesplnil uloženou povinnost zalesnit holinu, tedy vůbec nevyložily, v čemž spočívá ohrožení nebo dokonce poškození životního prostředí. V tom zůstalo rozhodnutí nezduodněno. Soud žalovanému dále vytkl, že se nevyjádřil k odvolací námitce, že sám žalobce byl jediným, kdo ve věci uloženého opatření k nápravě konal a že mu bylo rozhodnutím I. stupně nedůvodně vytýkáno, že neprojevoval žádnou snahu o nápravu. Žalovaný se nevypořádal ani s odvolací námitkou, že není oprávněné, byla-li žalobci uložena pokuta vyšší než ostatním spoluvlastníkům, kteří mají stejný či dokonce větší spoluvlastnický podíl. K odůvodnění sankce soud mimo jiné připomněl, že při úvaze o závažnosti deliktu toho, kterého spoluvlastníka je třeba brát v úvahu i jeho postup v rámci spoluvlastnických vztahů a jeho úsilí v rámci těchto spoluvlastnických vztahů o splnění uložené povinnosti. Tato úvaha v rozhodnutí žalovaného chyběla, ostatně správní orgány v tomto směru rezignovaly na jakékoliv dokazování, pouze uvedly, jak velký podíl jednotlivým spoluvlastníkům náleží podle údajů zapsaných v katastru nemovitostí, ovšem i konstatování o velikosti spoluvlastnických podílů vykazuje vady, kdy holina měla být podle údajů zapsaných v katastru nemovitostí v podílovém spoluvlastnictví pěti osob: J.K. – spoluvlastnický podíl 5/8, A.Š. – 1/8, R.Š. – 1/8, S.Š. – 1/8, L.M. – 1/2. Vadnost tohoto konstatování spočívá v tom, že při součtu jednotlivých podílů je výsledkem 12/8, neboli jeden a půl celku, což je skutečnost, která právně nemůže vůbec nastat. Soud se nemohl ztotožnit ani s názorem žalovaného, že v právním řádu ČR není upraveno právní nástupnictví týkající se správního rozhodnutí, které stanoví individuální povinnost konkrétní osobě a že proto nebylo možné vést sankční řízení s L.M. s tím, že tento názor žalovaného nebere v úvahu § 73 odst. 2 věta čtvrtá správního řádu, podle níž, jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určujících právo k movité nebo nemovité věci je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků. V posuzované věci se pak jednalo o povinnost uloženo opatřením k nápravě vztahující se k lesnímu pozemku p.č. v kú. B.M., tj. k nemovité věci.

Ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se řídil shora citovaným rozsudkem ve věci 10 Ca s tím, že podle žalovaného zrušení předchozího druhostupňového rozhodnutí soudem neznamená, že by rozsudek jasně potvrdil nezákonnost tohoto rozhodnutí, ale pouze skutečnost, že věc byla vrácena k novému projednání z důvodu doplnění skutečností uvedených v rozsudku soudu. Poukázal na to, že práva a povinnosti vlastníka lesa jsou dány lesním zákonem, kterým se žalobce neřídil a porušil ust. § 31 odst. 1, 6 lesního zákona. K tomu uvedl, že je v prvostupňovém rozhodnutí podrobně popsáno jednání žalobce, který tím, že nesplnil uložené opatření a nezalesnil holiny na předmětném pozemku v určeném termínu, ohrozil životní prostředí v lesích, přičemž existence holiny na lesním pozemku je z hlediska lesního hospodářství nežádoucí stav, který minimalizuje plnění produkčních funkcí lesa a má na životní prostředí negativní vliv, proto ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlovala mimoprodukční funkce lesa. Tím, že žalobce nesplnil opatření k nápravě, prodloužil trvání dlouhodobého nezákonného stavu lesního porostu, přičemž negativním následkem protiprávního stavu předmětného pozemku je silně omezené plnění funkcí lesa a tím i přímé ohrožení životního prostředí. K ohrožení životního prostředí došlo tedy v příčinné souvislosti s jednáním žalobce, kdy porušil právní povinnost vyplývající z uloženého opatření k nápravě. Pro rozhodování ČIŽP byl podstatný a závazný zjištěný stav věci během inspekčního šetření, vyplývající ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 24.1.2008, popřípadě ze dne 24.3.2011, kdy evidentně došlo k porušení citovaných ustanovení lesního zákona a zákona o ČIŽP. Pokud bylo prokázáno, že nebyly zalesněny holiny o výměře 0,52 ha, je zbytečné požadovat jako důkaz znalecký posudek, neboť pro tato zjištění jsou pracovníci inspekce dostatečně kompetentní. Žalovaný uvedl, že inspekce není oprávněna řešit vlastnické vztahy fyzických osob ani podíl jednotlivců na hospodaření. Předmětný pozemek byl v době zjištění nezákonného stavu a v době vydání opatření, tedy

k 12.1.2007, předmětem spoluvlastnictví fyzických osob, jejichž součet podílu však činil 12/8. Katastrální úřad pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Bystřice nad Perštejnem (dále jen KÚ) spoluvlastníkům oznámil dopisem ze dne 29.6.2005, že je u předmětného pozemku duplicitní zápis, který lze vyřešit buď dohodou mezi nimi, nebo podat návrh k soudu na vypořádání. Do vydání opatření však spoluvlastníci žádný účinný krok k vyřešení podílu neučinili, proto byla uloženým opatřením uložena povinnost zalesnit holiny všem spoluvlastníkům pozemku. Jestliže se jedná o spoluvlastnictví, nelze stanovit, kdo a jaký podíl má zalesnit a každý spoluvlastník vlastní ideální část, která se nedá určit, záleží pouze na jejich domluvě. Za splnění uložené povinnosti byli odpovědni všichni spoluvlastníci předmětného pozemku. Po zjištění inspekce, že opatření nebylo splněno, byla zahájena správní řízení o uložení pokuty se všemi spoluvlastníky, kterým bylo uloženo opatření k nápravě a kteří byli vlastníky k datu 31.12.2007. Kontrolní činností inspekce bylo ke dni 31.12.2007 prokázáno, že na předmětném pozemku je holina, k tomuto datu bylo opatřením uloženo všem vlastníkům pozemku holinu zalesnit. Žalovaný nesouhlasil s tím, že nedošlo k ohrožení lesa, neboť nesplnění povinnosti uložené opatřením došlo k ohrožení životního prostředí v lesích, tzn. i k omezenému plnění mimo produkčních funkcí lesa. Prvostupňový správní orgán při uložení pokuty žalobci vycházel ze zjištěného stavu k 31.12.2007. Protiprávní stav byl odstraněn až novým spoluvlastníkem na podzim 2009. Žalovaný nesouhlasil s výkladem žalobce, že by podle rozhodnutí městského soudu ve věci 10Ca měla uložená pokuta dosahovat částky v řádu jednotek, nanejvýše desítek korun českých, neboť se podle žalovaného jedná o zdůvodnění slov při nejnižší možné hranici, nikoliv, že by se měla pokuta pohybovat v takovéto výši. Správní delikt, za který byl žalobce sankcionován, spočívala v nečinnosti a nezalesnění holin, lhůta pro nápravu byla výrazně překročena a nelze říci, že by žalobce byl naprosto pasivní, avšak jeho aktivita ve věci zalesnění byla opožděná a nedostatečná, neboť nevedla ke splnění opatření ve stanoveném termínu. Hledání nového vlastníka, který by nezalesněný pozemek odkoupil a zalesnil, byť obtížné, nebylo pro splnění uložené povinnosti dostatečné, protiprávní stav byl odstraněn až novým spoluvlastníkem na podzim roku 2009. Řešení otázky o uložení pokuty paní N. či slečně M. není předmětem správního řízení žalobce, tam je účastníkem pouze žalobce, nicméně k tomu, co městský soud ve věci 10Ca uvedl, žalovaný konstatoval, že podle prvoinstančního rozhodnutí paní Navrátilová v době před uplynutím termínu pro řádné splnění opatření již nebyla spoluvlastníkem pozemku, tudíž nebylo možné vyvozovat její delikt ní odpovědnost za nesplnění opatření k nápravě. Ke slečně M. uvedl, že pokud nebylo zahájeno správní řízení v roce 2008 na základě nesplnění opatření k nápravě, nelze než konstatovat, že zahájit správní řízení o deliktu podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP poté, co byla věc odvolacím orgánem vrácena inspekci k novému projednání, tj. po třech letech od rozhodného data. Právní předpisy již neumožňují ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o ČIŽP. Námitka žalobce, že pokud ČIŽP opět vyloučila vlastníka s největším podílem a opovrhne tak rozsudkem soudu, je proto podle žalovaného, vzhledem k výše uvedenému bezpředmětná.

Žalovaný uzavřel, že ČIŽP postupovala při vydání odvolání napadeného rozhodnutí v souladu s právními předpisy a doložila skutečnosti, které v rozhodnutí označila jako porušení ustanovení lesního zákona. Bylo prokázáno, že žalobce ohrozil životní prostředí tím, že nesplnil opatření. Uvedeným jednáním došlo k porušení právních předpisů v ochraně lesa a tím k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce v podané žalobě tvrdil, že je považuje za nezákonné, neboť jím byl, jakož i řízením, které mu předcházelo, nespravedlivě poškozen.

Konkrétně namítal, že žalovaný nerespektoval právní názor soudu ve věci 10Ca a byť pokutu částečně snížil z celkových 3 000,- Kč včetně nákladů na 2 000,- Kč včetně nákladů, dále se však nic nezměnilo. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce svým konáním, resp.

nekonáním (nezalesněním holin ve stanovené lhůtě) ohrozil či poškodil životní prostředí v lesích. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se pouze konstatují obecné funkce lesa a též funkce edafická – půdoochranná. Přímě z protokolu o ohledání na místě ze dne 24.3.2011 však vyplývá, že nově vysazenému lesu novým majitelem se daří velmi dobře a nejeví sebemenší náznaky poškození půdního systému nebo jiné funkce lesa. Podle žalobce tomu bylo z části i proto, že se nejednalo o faktickou holinu, ale pouze o nedostatečně zalesněnou plochu, kdy se na ploše nacházelo množství dorůstajících dřevin vzniklých náletem. Podle tvrzení jeho matky J.K. byly na pozemku ponechány z těchto důvodů jednotlivé kusy. Tento způsob zalesňování dnes v masovém měřítku používají např. Lesy ČR. Podle rozsudku městského soudu ve věci 10Ca je znakem objektivní stránky skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP také následek a i ten musí být proto předmětem dokazování v řízení před správním orgánem a naplnění tohoto znaku musí být náležitě zdůvodněno. S ohledem na tuto skutečnost považoval žalobce žalované rozhodnutí za zákonné, neboť nebylo prokázáno spáchání správního deliktu, za který mu byla pokuta uložena.

Žalobce dále namítal, že nebyla vzata v úvahu skutečnost, že je dlouhodobě nezaměstnaný a naprosto nemajetný. Jeho podíl je zatížen nesplacitelnými exekucemi. Přesto se mu podařilo najít a přesvědčit kupujícího ostatních podílů, aby zalesnil zdarma i jeho podíl. Tento nadlidský úkon byl inspekci odměn pokutou o něco sniženou. Inspekce lhala soudu o tom, že se žalobce o věc nestaral. Přitom soud stanovil, že při úvaze o závažnosti deliktu je třeba brát v úvahu i postup v rámci spoluvlastnických vztahů a úsilí v rámci těchto spoluvlastnických vztahů o splnění uložené povinnosti. Inspekci nezajímal ani názor soudu o tom, že za nejnižší možnou hranici pokuty považuje pokutu v řádu jednotek, nanejvýš desítek korun českých.

Žalobce považoval žalované rozhodnutí za nezákonné i z důvodu porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť jednotlivým spoluvlastníkům předmětného pozemku, jehož se povinnost zalesnění týká, nebyla uložena stejná pokuta, tedy pokuta ve výši odpovídající poměrné výši jejich spoluvlastnických podílů. Není zřejmé, z jakého důvodu bylo žalobci s podílem o velikosti ideální 1/8 uložena pokuta nejdříve ve výši 2 000,- Kč, poté snižena na 1 000,- Kč, zatímco většinovému spoluvlastníkovi L.M. nebyla uložena pokuta žádná a menšinovým spoluvlastníkům J.K. ani Š. a R.Š. byla uložena pokuta ve výši 1 000,- Kč. Došlo tedy ke snížení pokuty na úroveň nejmenší bývalých spoluvlastníků, nicméně majoritní vlastník, který vše zavinil (zalesňovat odmítal, stále otálel s prodejem, poté převáděl pozemky na jiného člena rodiny zdržujícího se v USA atd.) žádnou pokutu neobdržel. Výsledky svědků navrhované žalobcem, které by toto jednání jednoznačně potvrdily, byly inspekci vždy zamítnuty. K tomu opět poukázal na závěr soudu ve věci 10Ca a konstatoval, že není vinen soud, že věc byla inspekci vrácena pozdě, tj. po 3 letech od rozhodného data a že proto již nemůže s tímto bývalým majoritním vlastníkem zahajovat řízení, neboť znalost zákona je u správního orgánu přímo zásadní a pokud sám zákony nedodrжуje, nemá právo je vyžadovat ani po ostatních. Jestliže tedy inspekci neudělila žádnou pokutu paní L.M., neměla by mít podle názoru žalobce právo na udělení pokuty ani žalobci z důvodu rovnosti před zákonem, nehledě též na evidentní nedůvodné rozdíly, které jsou v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

V doplnění žaloby podáním ze dne 17.10.2012 žalobce poté, kdy mu byl ustanoven advokát, upřesnil žalobní body. K žalobnímu bodu I. zdůraznil, že nebylo prokázáno, že žalobce svým konáním, potažmo nekonáním ohrozil životní prostředí v lesích. Poukázal na

str. 5 rozsudku soudu ve věci 10Ca s tím, že ze strany správního orgánu nebyl řádně prokázán následek jako znak objektivní stránky správního deliktu a nebyl předložen jediný důkaz podporující tvrzení, že žalobce ohrozil životního prostředí v lesích. Naopak bylo jednoznačně prokázáno, jak vyplývá z protokolu o ohledání ze dne 24.3.2011, že předmětné holiny již byly zalesněny, byť o něco později než stanovila žalobci ČÍŽP svým rozhodnutím. Tuto důležitou okolnost správní orgány nijak nezohlednily. Jediným důkazem předloženým správním orgánem I. stupně a přijatým následně žalovaným je rozsáhlý výčet a popis jednotlivých funkcí lesů. Takový důkaz však neprokazuje konkrétní ohrožení životního prostředí v daném případě na konkrétním místě. Vzhledem k tomu, že nebyl řádně prokázán následek, jako znak objektivní stránky správního deliktu, nebylo prokázáno spáchání správního deliktu jako takového a uložení pokuty za správní delikt, který se nestal je protizákonné. K tomu žalobce navrhl jako důkaz listiny, které se nacházejí ve správním spise, především protokol o ohledání ze dne 24.3.2011.

K žalobnímu bodu, v němž žalobce poukazoval na nezákonnost postupu správních orgánů v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, zdůraznil, že při řízení o uložení pokuty zcela jednoznačně důvodné rozdíly vznikly a nebyly uspokojivě vysvětleny. Nebylo vysvětleno, proč tehdejšímu většinovému spoluvlastníku L.M. nebyla uložena pokuta vůbec žádná, nebylo s ní řízení o uložení pokuty vůbec zahájeno. Tehdejší menšinoví spoluvlastníci, kteří s ohledem na velikost svých spoluvlastnických podílů nemohli relevantně rozhodovat o záležitostech týkajících se celé věci, tak byli potrestáni za něco, co ze své pozice menšinových spoluvlastníků fakticky ani právně nebyli schopni ovlivnit. Naopak ten, který měl zásadní vliv na rozhodování o společné věci, tedy většinový spoluvlastník, vůbec potrestán nebyl. Tento diskriminační přístup není v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu a je s ním v přímém rozporu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K žalobnímu bodu 1. konstatoval, že žalobci bylo pravomocným rozhodnutím uloženo opatření, které ve stanoveném termínu nesplnil. K tomu poukázal na nežádoucí stav, spočívající v existenci holin s tím, že pokud se holina vyskytuje na lesním pozemku delší dobu, je významně ohroženo životního prostředí v místě. Byl toho názoru, že naplnění skutkové podstaty deliktu bylo bezpečně prokázáno.

Zdůraznil, že ve smyslu článku 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod je každý vlastník povinen se o svůj majetek starat a plnit zákonem stanovené povinnosti při jeho správě a není možné zbavit se jich odkazem na svou nemajetnost. Stejně tak nemajetnost nezabavuje delikt ní odpovědnosti. Žalobce se začal zajímat o zalesnění až poté, co mu byla uložena sankce. Soudem uváděné minimum v rozsudku 10Ca je vztaženo obecně na případy, kdy není stanovena spodní hranice sankce, nikoliv tak, že by se jednalo o přijatelnou pokutu v případě žalobce.

Podle žalovaného žaloba obsahuje konstatování o porušení zásady správního řízení bez smysluplného zdůvodnění. Žalovaný tuto námitku zásadně odmítl. Konstatoval, že ukládání sankcí za správní delikt je ovládáno zásadou individualizace a není možné výši sankce jednoduše vypočítávat podle výše spoluvlastnických podílů, neboť k rozhodování přistupuje řada dalších faktorů. K otázce stíhání paní M. uvedl, že toto s řešeným případem nijak nesouvisí. Je to zcela jiný případ a otázka potrestání či nepotrestání paní M. nijak neovlivňuje možnost postihnout sankcí žalobce. Žalobci byl delikt jednoznačně prokázán a nemůže se vyvinut s poukazem na to, že jiná osoba nebyla za obdobnou protiprávní činnost postižena. Správní delikt byl žalobci jednoznačně prokázán a ten byl za něj po právu postižen.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce k podání ze dne 4.3.2013 konstatoval, že právní předpis, v tomto případě lesní zákon, nelze považovat za důkaz, neboť právní předpis je obecně závazným pravidlem chování, zatímco důkaz je prostředek, kterým se zjišťuje stav věci v konkrétním případě. Dále setrval na svém názoru, že žalovaný uspokojivě nevysvětlil, proč nebyla sankce vyměřena spoluvlastníkům podle výše spoluvlastnických podílů.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posuzování soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 4 písm. d) zákona o ČIŽP v rozhodném znění inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svojí činností ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neplní opatření uložená orgány životního prostředí podle zvláštních zákonů a tohoto zákona.

Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud nemohl vejít na žalobní námitku stran neprokázání objektivní stránky správního deliktu, resp. následku *ohrožení* životního prostředí ve smyslu § 4 písm. d) zákona o ČIŽP a tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Je tomu tak proto, že žalobci byla prvoinstančním správním rozhodnutím potvrzeném žalobou napadeným rozhodnutím uložena pokuta za *ohrožení* životního prostředí podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP tím, že nesplnil opatření ve stanovené lhůtě, tedy zalesnit na lesním pozemku p.č. v k.ú. Bukov na Moravě holinu. Jedná se o typický ohrožovací delikt, k jehož naplnění postačuje podle zákona možnost, že k faktickému ohrožení může, ale nemusí dojít. Soud přisvědčuje správnímu orgánu I. stupně a žalovaného, že pro zjištění takového stavu jsou dostatečně kompetentní orgány ČIŽP a není třeba žádného dalšího dokazování, neboť inspekce podle § 2 zákona o ČIŽP dozírá na dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí, právnickými a fyzickými osobami a podle § 3 téhož zákona zjišťuje nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání, vyžaduje odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků a ukládá opatření k jejich odstranění a nápravě, provádí kontrolu uložených opatření, zjistí-li, že opatření nejsou splněna, je oprávněna stanovit k jejich splnění náhradní lhůtu a je oprávněna v případě hrozící škody nařídit omezení, popřípadě zastavení výroby nebo jiné činnosti až do doby odstranění nedostatků a jejich příčin. Samotná skutečnost, že následně bylo při ohledání na místě samém dne 24.3.2011 (tedy více jak tři roky po vydání opatření) zjištěno, že holiny již byly zalesněny, je v této souvislosti pro rozhodování o odpovědnosti žalobce za správní delikt nevýznamné, neboť žalobce se měl dopustit správního deliktu podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP tím, že ve stanovené lhůtě (do 31.12.2007) nesplnil opatření, které mu ukládalo povinnost holinu zalesnit. To, že ve stanovené lhůtě žalobce a ostatní spoluvlastníci

holinu nezalesnili, není mezi účastníky sporné, stejně tak jako skutečnost, že k zalesnění došlo až následně daleko po vydání původního prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí, dokonce jeden měsíc předtím, než bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí v nyní projednávané věci. Pokud rozsudek ve věci 10Ca poukazoval na nutnost následku jako obligatorního znaku objektivní stránky správního deliktu, byla úvaha soudu míněna ve vztahu k předchozímu prvostupňovému a druhostupňovému rozhodnutí, kde je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že je žalobce trestán „za *ohrožení a poškození* životního prostředí v lesích“, pročez si správní orgány neozřejmily a nedaly do souladu s odůvodněním svých rozhodnutí, zda je žalobce trestán pouze za *ohrožení nebo pouze za poškození* či za obé. V nyní projednávané věci však správní orgány obou stupňů jednaly o správním deliktu žalobce podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP, spočívajícím v „*ohrožení*“ životního prostředí v lesích a jak již bylo uvedeno shora, v případě ohrožovacího deliktu není třeba provádět dokazování o tom, zda byla skutková podstata ohrožení naplněna či nikoliv, neboť postačuje samotná možnost ohrožení.

Soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení, že správní orgány měly vzít při uložení výše pokuty v úvahu skutečnost, že je žalobce dlouhodobě nezaměstnaný a nemajetný. Taková skutečnost obecně je kritériem, kterým se správní orgány při úvaze výši pokuty zabývají v případě, že by se mělo jednat o likvidační účinky uložené pokuty ve smyslu ustálené judikatury správních soudů (Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 9/2008). K tomu by je však musely vést skutečnosti, které jsou jim známy z průběhu správního řízení a tak tomu v projednávané věci nebylo. Výše stanovené pokuty, tj. výše 1.000,- Kč a základní poznatky o osobě žalobce vyplývající ze správního spisu nezakládají pochybnost o tom, že by tato částka mohla být pro žalobce likvidační, tj. že by mohla přivodit žalobci platební neschopnost. Soud v této souvislosti naopak shledává, že výše uložené pokuty byla stanovena takovým způsobem, aby se projevila zásahem do majetkové sféry žalobce, neboť jen taková pokuta může naplnit svůj účel z hlediska individuální i generální prevence. Pokud se žalobce uložené poutě brání tím, že poukazuje na zatížení svého spoluvlastnického podílu exekucemi, je jen na žalobci, aby prodejem tohoto podílu zástavní věřitele uspokojil. Žalobce se však z tohoto důvodu nemůže účinně bránit uložení pokuty za správní delikt, který spáchal ve výši 1.000,- Kč, když výše pokuty může činit až 5.000 000,- Kč.

Úsilí žalobce najít a přesvědčit kupujícího ostatních podílů, tedy nového spoluvlastníka, aby zalesnil zdarma i jeho podíl, je pro žalobce přínosem v tom smyslu, že nadále netrvá ohrožení životního prostředí, za které byl sankcionován a soud v této souvislosti plně přisvědčuje žalovanému a jeho poukazu na článek 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle které je každý vlastník povinen starat se o svůj majetek a plnit zákonem stanovené povinnosti při jeho správě. Jak již bylo shora uvedeno, špatné majetkové poměry nemohou vlastníka zbavit jeho odpovědnosti za splnění těchto povinností. Soud v této souvislosti rovněž nesdílí stanovisko žalobce, že inspekci nijak nezajímal názor soudu ve věci 10Ca, že nejnížší možnou hranici pokuty považuje pokutu v řádu jednotek, nanejvýš desítek korun českých. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že v rozsudku 10Ca byla tato úvaha uvedena v souvislosti s použitím termínu „při nejnížší možné hranici“, neboť § 4 písm. d) žádnou spodní hranici nestanoví a upravuje jen hranici horní, tj. částku 5 000 000 Kč. Soud k tomu ve věci 10 Ca totiž uvedl, že za situace, kdy není dolní hranice sankce stanovena, lze za nejnížší možnou hranici považovat pokutu v řádu jednotek, nanejvýše desítek korun českých. Nezavázal však správní orgány právním názorem, aby do budoucna v tomto rozsahu pokutu žalobci uložily. Pro úplnost soud uvádí, že správní orgány obou stupňů při uložení pokuty zohlednily snahu žalobce, ale uzavřely, že se jednalo o aktivitu opožděnou a nedostatečnou, neboť nevedla ke splnění uloženého opatření ve stanoveném termínu a hledání

nového spoluvlastníka, který by nezalesněný pozemek odkoupil a zalesnil, shledaly obtížným, avšak nevedoucím ke splnění uložené povinnosti a tedy nedostatečným. Správní orgány se tedy v souladu s právním názorem soudu úsilím žalobce zabývaly a zohlednily je při ukládání pokuty stejně tak, jako ostatní kritéria a skutečnost, že ostatním spoluvlastníkům se stejným podílem vlastnictví inspekce udělila pokutu ve výši 1 000,- Kč. Soud proto k obraně žalobce nemohl přihlídnout.

Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se rovněž nestalo žalobcem namítané porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu ČÍŽP i žalovaným. Správní orgány byly totiž při svém předchozím rozhodování vedeny nesprávnou úvahou o právním nástupnictví ve správním řízení, neboť měly za to, že v právním řádu ČR není upraveno právní nástupnictví týkající se správního rozhodnutí, které stanoví individuální povinnost konkrétní osobě, a že z tohoto důvodu nebylo možné vést sankční řízení s L.M. Na nesprávnost svého postupu byly upozorněny shora zmíněným rozsudkem ve věci 10 Ca, kde soud poukázal na ust. § 73 odst. 2 věta čtvrtá správního řádu s tím, že jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků. V posuzované věci není sporu o tom, že se jednalo o povinnost uloženou opatřením k nápravě vztahující se k lesnímu pozemku p.č. v k.ú. B.M., tedy k nemovité věci. Správní orgány obou stupňů byly ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.r.s. právním názorem soudu v dalším řízení vázány, proto po zrušení původního druhostupňového rozhodnutí soudem a následném zrušení původního prvostupňového rozhodnutí provedly mimo jiné šetření u KÚ, který jim poskytl informace k parcele v k.ú. B.M. Z něj vyplynulo, že se nejednalo o chybný zápis v katastru nemovitostí, ale o duplicitní zápis vlastnictví. Dohoda o narovnání spoluvlastnických podílů byla KÚ doručena 22.9.2008 a podle ní byly spoluvlastnické podíly upraveny takto: K.J. id. 5/16, Š.A. id. 1/16, Š.R. id. 1/16, Š.S. id. 1/16 a stávající id. 1/2 L.M., která nebyla duplicitou dotčena. Z uvedeného je zřejmé, že ke dni 1.1.2008 byli všichni výše uvedení vlastníci parc. č. , pouze dohodou o narovnání byly upraveny spoluvlastnické podíly a zrušeno duplicitní vlastnictví. Podle prvoinstančního rozhodnutí a spisového materiálu je dohoda o narovnání vlastnických podílů ze dne 19.9.2008 a její zaevidování katastrálním úřadem potvrzena výpisem z KN k datu 26.9.2008. Tato dohoda potvrdila, že všichni spoluvlastníci známi k 26.9.2008 byli vlastníky předmětného pozemku i k datu vydání rozhodnutí o uložení opatření k nápravě, tj. k 12.1.2007. Opatření k nápravě bylo uloženo J.K. – podíl ve výši 5/8, A.N. – podíl ve výši 1/2, A.Š. – podíl ve výši 1/8, R.Š. – podíl ve výši 1/8 a žalobci – podíl ve výši 1/8, tedy celkem 12/8. Tento stav byl napraven shora uvedenou dohodou o narovnání spoluvlastnických podílů. Podle obsahu spisového materiálu jakož i odůvodnění žalovaného rozhodnutí byla A.N. předchozím vlastníkem 1/2 podílů předmětné nemovitosti, který byl na základě darovací smlouvy ze dne 2.11.2001 převeden na L.M. zápisem katastrálního úřadu k datu 17.9.2007. Opatření k nápravě tak bylo uloženo právnímu předchůdci L.M. paní A.N., kdy ke změně spoluvlastnického podílu 1/2 došlo v průběhu běhu lhůty stanovené opatřením. Správní orgány tak měly jednat s právní nástupkyní paní A.N. paní L.M. jako s účastníkem řízení, na kterého dopadá povinnost splnit opatření ve stanovené lhůtě, tj. k 31.12.2007, stejně jako na ostatní spoluvlastníky, tedy i žalobce. Změna vlastnictví spoluvlastnického podílu v průběhu běhu lhůty o splnění povinnosti z opatření neměla mít vliv na skutečnost, zda bude či nebude zahájeno správní řízení o uložení pokuty za nesplnění povinnosti uložené opatřením ve stanovené lhůtě s L.M., neboť i ta byla spoluvlastníkem daného pozemku, k němuž se povinnost zalesnění stanovená opatřením vázala, tím spíše, že byla spoluvlastníkem většinovým. Uvedený postup správních orgánů byl proto v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, nemohl však mít vliv na zákonnost rozhodnutí o uložení pokuty žalobci, neboť i žalobce byl jako spoluvlastník spoluodpovědný za splnění povinnosti stanovené opatřením. Na tom by nemohly ničeho změnit ani výsledky svědků navržené

žalobcem, které by jednání majoritního vlastníka (L.M.) potvrdily. Zbývá tak uzavřít, že nezákonný postup správních orgánů, které byly vedeny nesprávným právním názorem stran právního nástupnictví jiného spoluvlastníka, jemuž v důsledku toho pokuta uložena nebyla, nemohl způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé na straně žalobce, neboť k nezákonné praxi správního orgánu nelze podle ustálené judikatury správních soudů přihlídnout a dovolávat se jí. K tomu soud poukazuje na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 As 7/2005 a RS NSS ve věci sp. zn. 6 Ads 88/2006, podle kterých se účastník může před správním orgánem dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento postup správního orgánu v souladu se zákonem.

Poukazem žalobce na blíže nespecifikované „též evidentní nedůvodné rozdíly“ se soud pro svou obecnost nemohl zabývat.

Pokud žalobce v replice ze dne 4.2.2013 tvrdil, že žalovaný uspokojivě nevysvětlil, proč nebyla sankce vyměřena spoluvlastníkům podle výše spoluvlastnických podílů, soud k tomu uvádí, že sám žalobce ve svých žalobních tvrzeních uvádí, že ostatním menšinovým spoluvlastníkům byla pokuta uložena ve stejné výši jako žalobci. O vadnosti postupu správních orgánů ve vztahu k většinovému spoluvlastníkovi L.M., bylo již pojednáno shora. Pro úplnost soud uvádí, že se žalovaný důvody neuložení pokuty této spoluvlastnici v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval (str. 7) a o jeho rozhodnutí tak nelze s úspěchem tvrdit, že by tuto okolnost uspokojivě nevysvětlil.

Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Výrok o odměně žalobci soudem ustanoveného advokáta je odůvodněn ust. § 140 odst. 2 věta první o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s., podle nějž, byl-li ustanoven účastníku zástupcem nebo opatrovníkem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popřípadě též náhradu za daň z přidané hodnoty, stát; při určení náhrady hotových výdajů a odměny za zastupování se postupuje podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně a náhradu za daň z přidané hodnoty soud určí z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů podle sazby daně z přidané hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. Soud tak ustanovenému advokátovi určil odměnu za zastupování a hotové výdaje včetně DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem, ve výši 9.022,- Kč za 2 x hl. úkon á 2.100,- Kč (§ 7 bod 5, a § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d) za převzetí a přípravu zastoupení+doplnění žaloby z 17.10.2012 podle vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění do 31.12.2012), 1 x hl. úkon á 3.100,-Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění od 1.1.2013 - replika k vyjádření žalovaného), 3 x režijní paušál á 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 8.200,- Kč a DPH ve výši 1.722,- Kč, tedy celkem 9. 022,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. prosince 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková